

P. Nagy István

Bohuska

In memoriam Bohumil Hrabal

képzeljük el az aranyasban
ott ül a kocsmai cimborák körében
az asztallapra lazán rákönyökölve
hallgatja őket
hallgatja szép történeteiket
gyűjtögeti
gyűjtögeti a történetek sorát
míg a fejében egész csillár lesz
üvegyöngyökből
aztán egyszer csak fölragyogtatja őket
kiáramoltatja magából a végtelen
mondatokat utat engedve a tudat-
alatti nagy áramlásnak
fénymármorban róva a sorokat
csak vesszőket imitt-amott téve pontot
a belégzés-kilégzés mechanizmusa
szerint mint a fűjtató
kiömlenek belőle a képek
amelyek úgy lökdösték egymást
mint kölykök a homokozóban
őfelsége pincérét
tizennyolc nap alatt írta
a nap vakította
nem tudott a fehérő
lapokra nézni
csak a csillogó írógép kör-
vonalait látta
a bádogtető átforrósodott
a már teleírt lapok tekercekké
pöndörödtek akárha papiruszok
és tizennyolc napig
feléje se nézett senki
kiírhatott magából mindent
amit csak tudott
amit a többiektől hallott a kocsmában
hogy a pikoló miként keveredett
szerelembe egy örömlánnyal
miként lett pincér belőle
a csendesség szállóban
miként lett milliomos hogy aztán
az ebül szerzett pénzt eltékozolja
fölismerve az emberi értékek
elsődlegességét
ugyanaz történt vele
ami saullal is megesett
midőn lebukott a lóról és
megjelent neki az úr
rádöbbenve ha tízmilliója volna
meg három szállodája
az sem érme annyit mint a galamb-
simogatás a galamb-
csőröcskék csókjai
hogy ezt az ég küldte neki
ezt a sok-sok galambot
amelyeknek etetését magára vállalta
ó a galambok ó azok
a galambok írta
a galamb az galamb

Kézirat

André István emlékére

André André szólongatlak
kézirastra rábűvöllek
a kéz-
irastra
amelyet aztán arra a bizonyos
kanapé előtti asztalkára helyezhetnék
de hát hol az az asztalka
megvan-e még valahol
nem tudhatom
s azt a nyelvet sem bírom
melynek szavaiból mint építőelemekből
fölépíteném a szöveget
a kézirat szövegét
mert miként a könyveknek
a kéziratoknak is megvan a maguk sorsa
a kéziratoknak is
nyomom meg a tollat
immár másodszer
mintegy elbizonytalanodva
nem tautológia-e ez
logikai bukfenc nem
a kéziratok sorsukat
magukban és magukon hordozzák
gyűródéseikben és színükben
a régiek megsárgultak
széleik szakadozottak szárfülesek
ujjlenyomatossak zsírpecsétések
tintafoltosak és általában
minden kéziratnak ismert a szerzője
van jó vagy rossz gazdája
a mi kéziratunknak is
majd két évszázadnyi idő köd-
sűrűjéből szól hozzánk szólongat
André André
meghalljuk-e André Istvánt
van-e fülünk felfogni hang-
foszlányait szavait
mondhatjuk-e hogy ez az a hang
egyszer s mindenkorra az övé
hamisítatlan mert nem hamisítottuk
ki megírta volt egy kis bácskai város
Topolya mezőváros históriáját
Topolya mező=varassa históriáját
és aki választott mestereihez
hasonlóan rejtegette személyét
megható szerénységgel titkolta
nevét
ő volt a bárónő legkisebb szolgája
a Szerző
és semmi több